



## Liesbeth holnap érkezik

Vacsora után Liesbeth Egon ölébe ült. Fordítva ült, nekünk háttal. Szőke haja szétterült a vállán. Csak Liesbeth haját láttuk, és fehér, puffos ujjú blúzának hátulját. A póz igazán fényképre való volt. Ha átkukucskáltunk Liesbeth blúzának hónalja alatt, felvillant Egon arca. Az orcáján végighúzódó sebhely. Nem volt világos, hogy Liesbeth mit akar Egontól. Az sem volt világos, Egon mit akar Liesbeth-től. Szerettük volna megtudni, hogy marad-e, de nem mertük megkérdezni. Arra tippeltünk, hogy Egon a hajóskapitány, aki a Dunán elhozta Liesbethet, Linztól egészen a bécsi kikötőig. Ha ez így volt, hálásak voltunk neki. Hálásak voltunk neki azért, hogy elhozta hozzánk Liesbethet, de semmi másért. Felőlünk akár el is vihethi a lakásba betörő ragadozó madár. Az ablakot néztük. A savanyú káposzta párja már szinte teljesen eltűnt, csak a vízszintes sáv látszott, amit Egon törölt a kabátujjával.

Liesbeth hátra fordult Egon ölében. Nagyon ásitva ránk nézett.

– Fiúk, ebből ma este biztosan nem lesz ötven fénykép – sóhajtott Egon combján ülve. Még egyet ásitott. Titokban már készítettünk egy képet a pózról: Liesbeth nekünk háttal, Egon ölében. Akkor fényképeztük le őket, amikor Egon az orrát Liesbeth orrához préselte, és Liesbeth ajkaira szorított szájából furcsa hangok törtek elő. Ők semmit sem vettek észre belőle.

Amíg Liesbeth rajta ült, Egon folyamatosan Liesbeth blúzát ráncigálta.

Egyszer csak azt mondta: – Naaa, csak egy kicsit, naaa. . .

De Liesbeth azt felelte, hogy fáradt. Egon leemelte az öléből, aztán unotlan üldögélt tovább apánk székében. Egy idő után sikerült a szék hátsó lábain egyensúlyoznia. Eközben folyamatosan minket bámult, kidülledt szemekkel és undorító vigyorral az arcán.

Aznap este Egon mást akart Liesbeth-től, mint mi. Fogdosni akarta és a kezét becsúsztatni Liesbeth blúza alá. Mi nem akartuk megérinteni. Mi le akartuk fényképezni és a képekkel kitapétáznunk a szobánkat, de Liesbeth túlságosan fáradt volt.

Egon egy hétig maradt. Aztán az éjszaka folyamán távozott. Hallottuk a lépteit a lépcsőn. Megismertük a ritmusát. Aznap éjjel kimásztunk az ágyból, és feltelepedtünk az ablakpárkányra. Megláttuk, ahogy Egon lent, a nyolc utcalámpa fényében, a behavazott Gürtelen gyalogol. Epp mielőtt eltűnt volna a sarkon, megállt az egyik lámpa alatt. Megfordult, felnézett és elvigyorodott. Megjijedtünk az utcalámpa fényében felvillanó vigyorától. A templom órája fél négyet mutatott, feleltük Liesbethnek, amikor másnap reggel kérdezte.

Egon nem jött vissza, ahogy apánk sem jött vissza többé. És attól fogva nem kellett osztoznunk Liesbethen.

Naponta készítettünk fényképeket róla. Egész tekerceseket fényképeztünk el rá, amiket esténként előhívtunk a vörös-ló sötétben.

– Pont olyan itt, mint a lenti grillcsirkés standon – jegyezte meg Liesbeth egy este, mire mi egymásra néztünk, aztán alig bírtuk elrejtetni a mosolyunkat.

Amikor a fényképek megszáradtak, betettük őket egy albumba. Liesbeth vett nekünk egy albumot. Liesbeth szerint ostobaság lett volna a képeivel kitapétáznunk a szobát. Ezért vett nekünk egy fényképalbumot. Így most – épp úgy, mint apánknek – nekünk is volt egy könyvünk, ami a járókelőről szól. De azért leginkább Liesbethről. Azt a fényképet is betettük az albumba, amin Egon ölében ült.

– Rosszcsontok! – csóválta a fejét Liesbeth, amikor a könyvet lapozgatva meglátta a képet.

A fénykép két jól sikerült fotó után következett, amiket a bejárati ajtón lévő kis ablakból készítettünk azon a napon, amikor három csirke forgott körbe a grillen. Liesbethnek mindegyik tetszett. Nekünk pedig Liesbethen tetszett

minden. Mindegyik fényképünkön sugárzó angyal volt. De szerencsére nem bocsátott ki igazi sugarakat. Az komoly gondot okozott volna.

Minden este főzött. Liesbeth gyorsan feltáplált minket, és most gondoskodott róla, hogy jó erőben maradjunk. Gyakran mondogatta: – Jó erőben kell tartalak benneteket. Ha legyengültök, semmi hasznatok nem veszem.

Egy napon még a *Wüerstelstand*-on körbe forgó egyik csirkét is elhozta nekünk. Az asztalon már nem forgott tovább a csirke, de mi úgy láttuk, mintha még mindig azt tenné. Aznap este az egész házat betöltötte a csirkeszag. Napokon keresztül betöltötte a házat a csirkeszag. Csirkeszag áradt, miközben mi minden este a vörös-ló sötétben figyeltük, ahogy Liesbeth alakja kirajzolódik a fotópapíron, aztán a lenyomatokat felakasztottuk száradni a szobánkat. A szobánk egy grill volt, amit Liesbeth fényképeinek füzére díszített.

– Fiúk, apátok meghalt – mondta Liesbeth, miközben a Gürtel fölött szét pukkanó tűzijátékokat néztük.

Apánk meghalt. Elképzeltünk, ahogy friss, mentolos lehelettel áll Szent Péter előtt, a mennyország kapujában.

– Már korábban el akartam mondani nektek, de akkor még nem voltak elég erősek – tette hozzá.

Megértettük, hogy apánk soha többé nem fog lefényképezni minket. Nem lesz több olyan fénykép, amivel minden reggel eltűnt a villamossal a világba.

– Az új év első napjától gondoskodni fogok róla, hogy erősek maradjatok, és még jobban megerősödjete.

Bólintottunk. Szerettünk volna ilyen erősek maradni. Soha többé nem akartuk a szöveget érezni a gyomrunkban.

Aznap este Liesbeth lefényképezte a tetők fölött felvillanó tűzijátékokat. Minket is le akart egyszer fényképezni. Elmagyaráztuk neki, hogyan működik a fényképezőgép. – Fényképezni nem csak annyi, hogy az ember lenyomja a gombot – ismételtük el apánk szavait, amikor azt tanította, hogyan működik a fényképezőgép.

A tetőket beborító hó aznap éjjel újra és újra más-más színt kapott. Mi a fehér havat szerettük, de Liesbeth épp a sok színt csodálta. Néhányszor még az élénk színű fényekkel szemben is fotózott. Nem bánta, hogy ezáltal művésszé vált. Szerette a művészeket.

– A művészek a gyengéim.

Minden nap lefényképeztük Liesbethet. Amikor a konyhában állva főzött, amikor megterítette és leszedte az asztalt, amikor egy ronggyal letörölte az ablakpárkányt. Amikor felkelt, vagy amikor mesét olvasott nekünk. Nem tudtunk választani, hogy melyiken a legszebb. Mindig, mindegyik fényképen a legszebb volt. Betettük a képeit a járókelőről szóló albumunkba. Az általa készített ételeket is betettük az albumba. Mert Liesbeth ételei is járókelők voltak. Azt a fényképet, amit az élénk színű fényel szemben, a Gürtel háztetői felett szét pukkanó tűzijátékról készített, a legelső képét, az album fedőlapjára ragasztottuk. Megkértük Liesbethet, hogy írja alá a nevét. *Liesbeth, 1952. január 1.*, írta alá, mint egy igazi művész.

MÁTHÉ VERONIKA FORDÍTÁSA